

3 og 4 samt i § 2, men man ser ingen Grund til, at Forslaget har gjort en Undtagelse med Hensyn til Betalingen for Meddelelse af Tilstaaelser for indleverede Postforsendelser (Loven af 1871 § 16 a), og Udvalget foreslaar derfor, at Betalingen for disse Tilstaaelser i alle Tilfælde skal tilfalde Posthuset, hvorhos man, i Harmoni med Forslagets øvrige Bestemmelser om Størrelsen af Betalingen for saadanne Ydelser af Posthusene, foreslaar Betalingen for en Postkvittering fastsat til 5 Øre (Endringsforslag Nr. 2). Naar det i dette Endringsforslag tillige er udtalt, at Tilstaaelse for Breve med Tjenestefrimærker skal gives uden Betaling, da er Grunden den, at det for de Embedsmænd, som endnu skulle benytte Tjenestefrimærker, er nødvendigt at fordre saadanne Kvitteringer til Brug som Regnskabsbilag, og Tilstaaelserne ere ogsaa, saavidt vides, hidtil givne uden Betaling.

Ved § 4 i Loven af 1871 er det overladt Administrationen at tage Bestemmelse om det Omfang, hvori Postvæsenet kan paa tage sig Befordring og Besørgelse af Postfager, samt om de Betingelser og Formaliteter, der i saa Henseende skulle opstilles, og disse Bestemmelser ere samlede i Postanordningen af 28de Marts 1871. Hvad navnlig angaar Pakkesager, bestemmer allerede selve Postloven i sin § 3 c., at Pakkesager skulle være egnede til Postforsendelse samt under fyldestgjørende Lukning og Indpakning, og Reglerne derom ere nærmere præciserede i Anordningens Afdeling III. § 4 VI., der bestemmer, at en Pakkes Længde, Høide eller Brede ikke maa være større end $1\frac{1}{2}$ Allen, og dens Vægt ikke overstige 100 Pbd., hvortil for visse Arter af Forsendelser føies nogle yderligere Indskrænkninger saavel med Hensyn til Størrelse som til Vægt. Endvidere giver samme Anordning udtømmende Bestemmelser angaaende Indpakningen m. v. af de Forsendelser, som Postvæsenet skal være pligtig at modtage. — Naar nu Lovforslagets § 1 Nr. 4 d. foreslaar en forhøiet Tagt for „voluminøse“ Pakker, hvortil hen-

regnes dels Pakker, som paa Grund af deres Bestaffenhed ikke bekvemt lade sig forsende sammen med andre, fordi de ved Pakningen indtage en uforholdsmæssig Plads, dels Pakker, som kræve en særlig omhyggelig Behandling (altsaa uden Hensyn til Volumen), er det ikke Udvalget klart, hvorledes denne Theori om saakaldte voluminøse Pakker bringes i Harmoni med de foran nævnte bestemte Regler om, hvad Postvæsenet modtager eller ikke modtager til Forsendelse — Regler, som det næppe kan være Meningen ved det foreliggende Forslag at ophæve eller modificere — og man søger forgjæves Forklaring i Lovforslagets Bemærkninger til dette Punkt. Som der antydet, er imidlertid en lignende Tagtforhøielse alt gjældende for Pakkepostforsendelser til og fra det sydlige Udland, og det sees, at Bekjendtgjørelsen af 13de December 1879 om en Postkonvention mellem Danmark og Tyskland i sin Artikel 15 har en noget lignende Bestemmelse, hvorefter det foreliggende Forslag formentlig er taget. Der er imidlertid den Forskjel, at Artikel 15 navnlig er baseret paa den Anskuelse, at saadanne Pakker, som indtage et stort Rum i Forhold til deres Vægt, bør belastes med en høiere Tagt, og deri kan man være enig. Udvalget er gjort bekjendt med, at det egentlig ogsaa er denne Tanke, som ligger til Grund for det omhandlede Forslag, idet Postvæsenet i de senere Aar belemres med en overhaandtagende Mængde af Gjenstande, hvis Omfang staar i stort Misforhold til deres Vægt, f. Ex. Herre- og Damehætte i Kuffer, Kartoner eller Træstativer, lette Kurvemagerarbejder, tomme Cigarlasker o. l. — Jernbaner og Dampskibe forlange en høiere Fragt for saadanne Sager end Postvæsenet, der kun beregner Fragten efter Vægt, og dette er Marsagen til, at disse Forsendelser omtrent udelukkende falde Postvæsenet til Byrde, til ringe Indtægt, men ofte til stort Besvær, fordi Postvognene (Kareterne) overfyldes med saadanne Sager, saa at der endog ofte maa rekvireres Bivogne til deres Befordring. Udvalget stiller derfor et i den Ret-